

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ
ΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝΓΡΑΦΕΙΑ
Σ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ
ΤΗ ΑΚΑΔΗΜΕΙΑ

ΤΑ ΠΑΤΡΙΑ

ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΤΗΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΩΝ ΑΜΥΝΗΣ

Εκδιδόμενον τῇ ἐπιμελείᾳ ἐπιτροπῆς ἐκ τῶν κ. κ. Γ. Ν. Χατζιδάκι, Κ. Γ. Ζησίου καὶ Ι. Μ. Λαμβέργη, διευθύνοντος

ΕΚΤΥΠΟΥΤΑΙ
ΕΙΣ 20,000
ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ
ΚΑΙ
ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ
ΔΩΡΕΑΝ

ΑΜΥΝΑ ΗΘΩΝ

Οὐχὶ δικαίωμα, ὅποτε θὰ ἡδύνατό τις νὰ παραιτηθῇ, ἀλλὰ καθήκον ἐπιβαλλόμενον εἶναι ἡ ἀμυνα, ὅταν ἡ θέσις δὲν ἀπειλεῖ τὸ σῶμα μόνον, ἀλλ' αὐτὴν τὴν ψυχὴν. Μακροθυμῶν τις δικαιοῦται, ὅταν ἐρραπίσθῃ τῆς μιᾶς παρεΐας, νὰ στρέψῃ καὶ τὴν ἄλλην, ἀλλὰ πάσης τῆς δυνάμεως αὐτοῦ ὀφείλει ν' ἀμυνθῇ κατὰ κινδύνου τῶν ἡθικῶν μiasμάτων, τῶν εὐτελιζόντων ψυχάς. Τοιαῦτα δὲ καθ' ἑκαστον θέρος ἀνασώμενα ἐν Ἀθήναις μεταβάλλουσι τὴν πρωτεύουσαν εἰς ἀπέραντον ἔλος.

Θὰ εἴπωσι πάλιν τινές, ὅτι προσβάλλομεν τὸ ἱστέον. Ἄστυ, ἐλαττοῦντες δὲ τὸ γόητρον, ὅπερ τὸ ἔθνος τοῦτο κέντρον ἀσκεῖ καὶ δέον ν' ἀσκήσῃ ἐπὶ τοῦ χειρομένου Ἑλληνισμοῦ, πράττομεν ἔργον αὐτόχρημα ἐθνικόν. Ἀληθῶς ἐχθρική πρὸς τὸ ἔθνος εἶναι πᾶσα ἰσχύς τοῦ γόητρον τῆς πρωτεύουσας ἀπὸ τῶν εἰς αὐτὴν ἐλπίδος καὶ πόθου ἀτενιζόντων. Τὸ ἀντεθνικὸν ἔργον πράττουσιν οὐχὶ οἱ ἐλέγχοντες, ἀλλ' οἱ ἐχόμενοι, καὶ τοιοῦτοι εἶναι οὐχὶ μόνον οἱ θέσει εὐθύνοι ἄρχοντες, ἀλλὰ καὶ πᾶς μὴ ἀντιτάσσων ἀτερὰν ἀμυναν κατὰ τῆς ὑπὸ ποικιλωτάτας μορφᾶς χωρούσης, ἀναπτυσσομένης καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον καταφυαινομένης μετὰ τῶν ἐθίμων ἡμῶν διαφθορᾶς. Δομένου δὲ ὅτι πράγματι ἄπειρον ἀσκεῖ γόητρον καὶ ἰδρασιν πανταχοῦ ἡ πρωτεύουσα, εὐρύνεται πλέον ὁ ἔτος εἰς ἔτος καὶ καθίσταται ἀνυπολόγιστος τῶν εὐθύνων ἡ ἐνοχὴ ἀπέναντι τοῦ ἔθνους ὁλοκλήρου.

Κυριωτάτη ἀφορμὴ τῆς διαφθορᾶς ταύτης εἶναι ἡ ὁλόκληρον τὸ θερινὸν ἐξάμηνον καταναγκαστικὴ ἐδὸν ὑπαίθριος ζωὴ, ἣν διέρχεται τὸ ἡμισυ περίπου τῶν Ἀθηναίων κατὰ τὰς νύκτας. Πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῆς ζωῆς ταύτης ἐδημιουργήθη ἀπειρία δημοσίων θεατρῶν καὶ ἀκουσμάτων, ψυχαγωγικῶν μὲν λεγομένων, ἀλλ' οὐδένα ποτὲ ὑποστάντων ἐπίσημον ἔλεγχον, ὅπως ἀποβῶσι ψυχοφθόρα μᾶλλον. Ἐκεῖνο τὸ ὅποιον γίνεται διὰ μίαν λεμονάδα τοῦ πάγου, ἥ τις, ἐὰν δὲν εἶναι ἀλλή, τὸ πολὺ θὰ φέρῃ μικράν τινα ἀδιαθεσίαν, ὁ ἀστυνόμενος τούτέστιν ἔλεγχος, δὲν ἐκρίθη ἀναγκαῖον, ἀλλὰ ἐπιβαλλόμενον, ἀπαραίτητον νὰ γίνεταί δι' ἔργα ἢ θεάματα, ἢ ἀκούσματα, ἅτινα ἐπὶ ὥρας ὁλοκλήρου ἀσκοῦται ἡ ἰσχυρωτάτην ἐπίδρασιν ἐπὶ τῶν ψυχῶν. Ἐνίοτε ἡ ἐπίδρασις αὕτη εἶναι εὐεργετικὴ καὶ ἀγαθοποιὸς καὶ τοιαύτη ἡδύνατο πάντοτε νὰ εἶναι διὰ μιᾶς εἰδικῆς Ἀστυνόμεως ἡθῶν, ἐλεγχούσης καὶ καθοδηγούσης. Ἀλλὰ καὶ ἄλλοτε ἀποδειχθεῖσα ἀσκοπος «ἐκ τῶν ἐνότων» ἀπειρία ὡς καὶ ἡ ἔλλειψις πάσης ἰδιωτικῆς ἀμύνης, ἀφαιρᾷ καὶ πληθύνει τὰ φυτώρια, ἐν οἷς καλλιεργεῖται τὸ φρόνημα, ὅχι τὸ αἶσθημα, ὅχι ἡ καλαισθησία, ὅχι ἡ παιδρότης, ἀλλὰ πᾶν εἶδος ἐγκληματικότητος!

ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Κυριακὴ Σαμαρείτιδος

(Ἰωάν. Κεφ. 4, 5, 44)

Κείμενον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς εἰς πόλιν τῆς Σαμαρείας λεγομένην Συχάρ, πλησίον τοῦ χωρίου ὃ ἔδωκεν Ἰακώβ Ἰωσήφ τῷ υἱῷ αὐτοῦ· ἦν δὲ ἐκεῖ πηγὴ τοῦ Ἰακώβ. ὁ οὖν Ἰησοῦς κεκοπιакὼς ἐκ τῆς ὁδοπορίας ἐκαθέζετο οὕτως² ἐπὶ τῇ πηγῇ· ὥρα ἦν ὥσει ἔκρη³. ἔρχεται γυνὴ ἐκ τῆς Σαμαρείας ἀντλήσαι ὕδωρ. λέγει αὐτῇ Ἰησοῦς· δός μοι πιεῖν. οἱ γὰρ μαθηταὶ αὐτοῦ ἀπελθούθεισαν εἰς τὴν πόλιν ἵνα τροφᾶς ἀγοράσωσι· λέγει οὖν αὐτῇ ἡ γυνὴ ἡ Σαμαρεῖτις· πῶς σὺ Ἰουδαῖος ὢν παρ' ἐμοῦ πιεῖν αἰτεῖς, οὗσης γυναικὸς Σαμαρείτιδος; οὐ γὰρ συγχρῶνται Ἰουδαῖοι Σαμαρεῖταις. ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῇ· εἰ ἠδεις τὴν δωρεάν τοῦ Θεοῦ, καὶ τίς ἐστὶν ὃ λέγων σοι, δός μοι πιεῖν, σὺ ἂν ἤτησας αὐτόν, καὶ ἔδωκεν ἂν σοι ὕδωρ ζῶν. λέγει αὐτῇ ἡ γυνὴ· Κύριε, οὔτε ἀντλήμα⁴ ἔχεις, καὶ τὸ φρέαρ ἐστὶ βαθύ· πόθεν οὖν ἔχεις τὸ ὕδωρ τὸ ζῶν; μὴ σὺ μείζων εἶ τοῦ πατρὸς ἡμῶν Ἰακώβ, ὃς ἔδωκεν ἡμῖν τὸ φρέαρ, καὶ αὐτὸς ἐξ αὐτοῦ ἔπιε καὶ οἱ υἱοὶ αὐτοῦ καὶ τὰ θρέμματα αὐτοῦ; ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῇ· πᾶς ὃ πίνων ἐκ τοῦ ὕδατος τούτου διψήσει πάλιν· ὃς δ' ἂν πῖν ἐκ τοῦ ὕδατος οὗ ἐγὼ δώσω αὐτῷ, οὐ μὴ διψήσῃ εἰς τὸν αἰῶνα, ἀλλὰ τὸ ὕδωρ ὃ δώσω αὐτῷ, γενήσεται ἐν αὐτῷ πηγὴ ὕδατος ἀλλομένου εἰς ζωὴν αἰώνιον⁵. λέγει πρὸς αὐτόν ἡ γυνὴ· Κύριε, δός μοι τοῦτο τὸ ὕδωρ, ἵνα μὴ διψῶ μηδὲ ἔρχωμαι ἐνθάδε ἀντλεῖν. λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· ὕπαγε⁶ φώνησον τὸν ἄνδρα σου καὶ ἔλθε ἐνθάδε. ἀπεκρίθη ἡ γυνὴ καὶ εἶπεν· οὐκ ἔχω ἄνδρα. λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· καλῶς εἶπας ὅτι ἄνδρα οὐκ ἔχω· πέντε γὰρ ἄνδρας ἔσχες καὶ νῦν ὃν ἔχεις οὐκ ἐστὶ σου ἄνθρωπος· τοῦτο ἀληθὲς εἶρηκας. λέγει αὐτῇ ἡ γυνὴ· Κύριε, θεωρῶ ὅτι προφήτης εἶ σὺ, οἱ πατέρες ἡμῶν ἐν τῷ ὄρει τούτῳ προσεκύνουσιν· καὶ ὑμεῖς λέγετε ὅτι ἐν Ἱεροσολύμοις ἐστὶν ὁ τόπος, ὅπου δεῖ προσκυνεῖν. λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· γύναι, πιστεύσόν μοι, ὅτι ἔρχεται ὥρα ὅτε οὔτε ἐν τῷ ὄρει τούτῳ, οὔτε ἐν Ἱεροσολύμοις προσκυνήσετε τῷ πατρὶ. ὑμεῖς προσκυνεῖτε, ὃ οὐκ οἶδατε, ἡμεῖς προσκυνοῦμεν ὃ οἶδαμεν· ὅτι ἡ σωτηρία ἐκ τῶν Ἰουδαίων ἐστίν. ἀλλ' ἔρχεται ὥρα, καὶ νῦν ἐστίν, ὅτε οἱ ἀληθινοὶ προσκυνῶνται προσκυνήσουσι τῷ πατρὶ ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ· καὶ γὰρ ὁ πατὴρ τοιοῦτους ζητεῖ τοὺς προσκυνούντας αὐτόν. πνεῦμα ὁ Θεός, καὶ τοὺς προσκυνούντας αὐτόν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν. λέγει αὐτῇ ἡ γυνὴ· οἶδα ὅτι Μεσσίας ἔρχεται, ὃ λεγόμενος Χριστός· ὅταν ἔλθῃ ἐκεῖνος, ἀναγγελεῖ ἡμῖν πάντα. λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· ἐγὼ εἰμι ὁ λαλῶν σοι. καὶ ἐπὶ τούτῳ ἤλθον οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, καὶ ἐθαύμασαν ὅτι μετὰ γυναικὸς ἐλάλει· οὐδεὶς μὲντοι εἶπε, τί ζητεῖς ἢ τί λαλεῖς μετ' αὐτῆς;

τὴν Βουλὴν, ὁ ἐκ Σμύρνης ἀντιπρόσωπος (ὡς ἀντιπροσωπεύων Σμυρναϊκὸν σωματεῖον) ὑπέβαλε πρότασιν, ἥτις ἐγένετο ὑπὸ τοῦ Συνδέσμου ἀποδεκτή. Ἀτυχῶς, ἐνεκα τῆς ἐπικειμένης τότε τελέσεως τῶν Πανελληνίων ἀγώνων, δὲν ἐπῆρκει ὁ χρόνος, ὅπως τεθῇ ἀμέσως εἰς ἐφαρμογὴν, ἀνεβλήθη δὲ ἡ μελέτη καὶ ἐκτέλεσις τῆς διὰ τὴν ἀρχομένην ἤδη μετὰ τοὺς ἀγῶνας ἐποχῆν.

Ὁ κ. Δαμβέργης, ὅστις δὲν παύει ποτὲ νὰ εἶναι ὁ φανατικὸς ἀπόστολος τῶν Πατρῶν καὶ νὰ ἐπιδιώκῃ τὸν συνδυασμὸν αὐτῶν πρὸς πᾶν καλὸν καὶ πᾶσαν πρόοδον, ἐπρότεινε τὴν εἰσαγωγὴν εἰς τοὺς ἐπομένους Πανελληνίους ἀγῶνας καὶ δι' αὐτῶν εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς, τοῦτέστιν εἰς τοὺς παγκοσμίους, τοῦ Κρητικοῦ ἄλματος, καινοφανοῦς, ἀλλ' ὠραίου ἀγωνίσματος, καθαρῶς καὶ ἀποκλειστικῆς Κρητικῆς προελεύσεως, τοῦ ὁποίου δὲ ἡ γενίκευσις καὶ υἱοθέτησις τιμὴν ἀληθῶς καὶ κόσμον θὰ παρεῖχεν εἰς τὸν ἀθλητισμὸν.

Τὸ ἀγώνισμα τοῦτο, εἶπεν, ὅπερ ἄλλοτε ἦτο συνηθέστατον ἐν Κρήτῃ ἤρχισε καὶ ἐκεῖ νὰ ὑποχωρῇ, δυστυχῶς, ἀντικαθιστάμενον διὰ τῶν ξενικῶν γυμνασμάτων καὶ παιδιῶν. Ἀλλ' ἀφοῦ ἡμεῖς υἱοθετοῦμεν καὶ εἰσάγομεν καθ' ἑκάστην τὰ διάφορα ξενικά φουτ-μπῶλ καὶ λόουν τέννις καὶ κρίκετ, ὡς συντελεστικά εἰς τὴν εὐρωστίαν τῶν Ἑλληνικῶν σωματῶν καὶ εἰς τὴν παγκόσμιον ἀθλητικὴν ἐνότητα, διατί νὰ μὴ διαφυλάξωμεν καὶ διαδώσωμεν ἐν τοῦλάχιστον ἰδικόν μας, μὲ τὸ ὠραῖον Ἑλληνικὸν τοῦ ὄνομα καὶ διατί, διὰ τῆς καλλιέργειας καὶ τοῦ ἐξωραϊσμοῦ τοῦ ἐν ἀνάγκῃ, νὰ μὴ ἐπιδιώξωμεν τὴν ὑπὸ τῶν ξένων παραδοχὴν καὶ υἱοθέτησιν αὐτοῦ, ἀφοῦ μάλιστα παρουσιάζει τοῦτο εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς πλεῖστα ὅσα χαρακτηριστικὰ ὑπερόχου καὶ περικαλλοῦς γυμνάσματος;

Κατὰ τὴν ἀνάλυσιν, ἣν ἔκαμεν ἀναπτύσσων τὴν πρότασιν τοῦ κ. Δαμβέργης, δύο διάφορα καὶ ἰδιάζοντα Κρητικὰ ἄλματα ὑπάρχουσι· τὸ «Ἀπὸ δώματος εἰς δῶμα» καὶ τὸ «Ἐπὶ τοίχου». Τοῦ πρώτου ἱστορικὴν μόνον ἔκαμε μνείαν, ὡς δυσχεροῦς περὶ τὴν ἐκτέλεσιν καὶ μὴ δυναμένου ἴσως νὰ ἔχῃ, ἐν σχέσει πρὸς τοὺς τελουμένους σήμερον ἀγῶνας, πρακτικὴν τὴν ἐφαρμογὴν.

Ἐξετελεῖτο τοῦτο εἰς χωρία, ἐν οἷς ἰσοῦψεῖς σχεδὸν οἰκίαι παρουσιάζουν τὰς στέγας—τὰ δώματα—μὲ ὀριζόντιον ἰσοῦψῃ ἐπιφάνειαν. Ἐπὶ δώματος τρέχων ὁ ἀγωνιζόμενος καὶ λαμβάνων τὴν μικρὰν φορὰν, ἣν ἡ ἑκτασις αὐτοῦ ἐπέτρεπε—3—4 μέτρων—ἐπῆδα εἰς τὸ δῶμα τῆς ἀντικρυνῆς οἰκίας, εἰς ὃ ἐπιπτε πατῶν ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν ποδῶν.

Τὸ πῆδημα τοῦτο, μήκους ἴσου πρὸς τὴν χωρίζουσαν τὰς δύο οἰκίας στενὴν σχετικῶς ὁδόν, εἶναι λίαν ἐπικίνδυνον, διότι, ἐὰν ἐπακριβῶς δὲν ὑπολογίσῃ τὴν ἀπόστασιν ὁ πηδητής, τρέχει τὴν κίνδυνον νὰ μεταπέσῃ εἰς τὴν 4 μέτρα κάτω εὐρισκομένην λιθόστρωτον, συνήθως ὁδόν, ἢ τὸ χειρότερον νὰ συντριβῇ συγκρουόμενος πρὸς τὸν τοῖχον.

Ἀλλ' ἔχει καὶ μίαν ποικιλίαν περιεργωτάτην ὅσον καὶ δυσκολωτάτην ὑπὸ ἔποψιν ἰσοροπίας τὸ ἄλμα τοῦτο, ὅπερ δύναται νὰ κληθῇ ἄλμα μετὰ βαρῶν ἢ καὶ ἄλμα μετὰ λιθοβολίας. Οἱ πηδῶντες ἐκράτουν διὰ τῆς μιᾶς ἢ καὶ δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν ὀγκῶδη λίθον—ὅσον ἠδύνατο ὀγκώδες—τὸν ὅποιον κατὰ τὸ ἀπὸ δώματος εἰς δῶμα πῆδημα ἄφινον νὰ πέσῃ εἰς τὸ μέσον τῆς ὁδοῦ.

Εἶχον βεβαίως κάποιον λόγον τό τε πῆδημα τοῦτο καὶ ὁ ἀφινόμενος ὀγκώλης, σχετικὸν πρὸς τοὺς ἀτελευτήτους Κρητικοὺς ἀγῶνας, καὶ δὲν ἀπαιτεῖται μεγάλη φαντασία διὰ νὰ σχετισθῇ μὲ ἄμυναν κατὰ διωκόντων, περικύκλωσιν τῆς οἰκίας, διαφυγὴν ἄλλ᾽ καὶ ἐπίθεσιν τρομερὰν κατὰ τῶν

κυκλωσάντων διὰ τοῦ κατὰ τῆς κεφαλῆς των ἀνῶθεν λίθου.

Τὸ ἕτερον Κρητικὸν ἄλμα, τὸ «Ἐπὶ τοίχου», οὐ τὴν γῆν καὶ υἱοθέτησιν ἐπρότεινε ὁ κ. Δαμβέργης, εἶναι Μετὰ φορὰν δέκα περίπου μέτρων ὁ πηδητής πρὸς τὸ καθετόν τοίχον καὶ δῆθεν ἐπιχειρεῖ ἀνάβασιν αὐτοῦ πηδημάτων. Θέτει τὸ πέλμα τοῦ δεξιοῦ ποδὸς τοῖχου εἰς ὕψος σχετικὸν πρὸς τὰς δυνάμεις του—μέχρις ἐνὸς μέτρου ἀπὸ τῆς γῆς—ἐνῶ τὸ ἀριστερὸν αἶρεται ταυτοχρόνως ἀπὸ τοῦ ἐδάφους.

Καὶ ὁ πηδητής ἢ κατέρχεται εὐθὺς πρὸς τὴν γῆν, ἢ στροφὴν διὰ τοῦ σώματός του εἰς τὸ κενόν—εἶναι δὲ ἢ ἀπλουστερά τοῦ ἄλματος μορφή—ἢ εὐθὺς ἀμείνεται τὸ πέλμα τοῦ ἀριστεροῦ ποδὸς καὶ τὸ πατεῖ ἐπὶ τῷ ἡμῖσι περίπου μέτρων ὑψηλότερα, καὶ πάλιν, ἐκ τῆς πέλμα τοῦ δεξιοῦ ποδὸς ἀκόμη ὑψηλότερα. Εἶναι δὲ λευταῖον τοῦτο τὸ δυσχερέστατον.

Οὕτω κάμνει τρία ἐπὶ τοῦ τοίχου ἀλλεπάλληλα πηδήματα—ἤκουσα ὅτι ἀναφέρονται καὶ τέσσαρα—ἔπειτα δὲ ἀφίνει μετὰ ἡμέτερος τὸ σῶμά του νὰ πέσῃ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ὀρθιον ἐπὶ τῶν δύο ποδῶν.

Ὑπάρχει καὶ μέσος τις τρόπος ἐκτελέσεως τοῦ πηδήματος, ὁ συνηθέστερος. Ἐκαρφώνετο εἰς ὕψος ἀναστήματος ἐπὶ τοῦ τοίχου, ὡς σημεῖον, τεμάχιον ἢ μάχαιρα. Ἐπρεπε δ' ὁ πηδῶν, ἀφοῦ ἔκαμνε τὸ πῆδημα διὰ τοῦ δεξιοῦ ποδός, ὡς ἀνωτέρω, νὰ ὑψώσῃ τὸ ἀριστερόν, καὶ δι' αὐτοῦ κτυπῶν νὰ καταρρίψῃ τὸ πῆδημα. Ἐὰν τὸ κατάρθου, ἢ μάχαιρα ἢ τὸ ξύλον ἐπίθετο εἰς τινὰ ὑψηλότερον, καὶ οὕτω καθεξῆς, ἀπαράλλακτον γίνεται μὲ τὸ ἄλμα εἰς ὕψος.

Ἐσημειοῦτο εὐθὺς δι' ἀνθρακος τὸ ὕψος, εἰς τὸ ἔφθασεν ὁ πηδητής, ἐπαρουσιάζοντο δὲ κατόπιν οἱ ἀντιπάλαι, ἀμιλλώμενοι νὰ τὸν φθάσωσι καὶ τὸν ὑπερβῶσι.

Ἀξιόπιστοι μάρτυρες μοι διηγήθησαν, προσέθηκεν ὁ κ. Δαμβέργης, ὅτι ἐπὶ τοίχων ἐφυλάσσοντο καὶ ἐπέδοντο ἐπὶ πολὺ, ὡς ἀναμνηστικά, οὕτως εἰπεῖν, πλάκες, τὰς ὧν ξύλων σημειοῦντα τὰ μᾶλλον ἀξιωματικὰ τῶν ἀγῶνων.

—Ὁ δεῖνα, ἔλεγον, ἔφθασεν ἕως ἐκεῖ! Καὶ τὸ ἀπροσπέλαστον ἐκεῖνο ὕψος ἐγένετο τὴν ἀμιλλαν νενωτέρους. Ἐπειδὴ ὅμως μεγάλως ἐτιμᾶτο καὶ ἡ πηδητοῦ, προσέθετον:—Ἀληθῶς ὁ δεῖνα ἔφθασεν ἐκεῖ, κανεὶς ὅμως δὲν ἐπῆδα τὸσον χαριτωμένα ὅσον ἐκεῖ.

Ἀγώνισμα λοιπόν, ἐθνικὴν ἔχον καὶ ἐνδοξον τὴν γῆν, σύντριμμα πιθανῶς τίς οἶδε τίνων παλαιῶν τικῶν κόσμων, καινοφανὲς δὲ σήμερον καὶ παρουσιάζον τὰ στοιχεῖα τοῦ ὠφελίμου ὑπὸ τὴν ἔποψιν τῆς ἐκγυμνῶν σωματῶν, ἀλλὰ καὶ τοῦ ὠραίου ὑπὸ τὴν ἔποψιν πλαστικῆς παραστάσεως τῶν ἐκγυμναζομένων—ἀγῶν τοιοῦτον, ἔχον ὡς ἐκ περισσοῦ καὶ τὸν πανταχοῦ κατὰ τὸτε εὐπαρουσίαστον τίτλον τοῦ ὀνόματός του: Διὰ τὸ ἄλμα, δὲν ἀμφιβάλλουεν ὅτι θὰ ἱκανοποιήσῃ τὸν πόθον τοῦ εἰσηγητοῦ, φιλοστόργως υἱοθετούμενον ὁ διαφόρων γυμναστικῶν σωματείων, μετὰ τὴν γενόμενάν κατ' ἀρχὴν παραδοχὴν τοῦ ὑπὸ τοῦ Συνδέσμου. Διὰ τὴν ἀτυχίαν δὲ, ὅς βεβαίως θὰ παρουσιάσῃ κατὰ τοὺς μέγας Πανελληνίους, εἰσαγόμενον εἰς τὸν καθόλου ἀθλητισμὸν δίδῃ ὡς ἀγώνισμα παγκοσμίου ἐμίλλης ἀφορμὴν νὰ νεύηται εὐφύμως ἡ Ἑλλάς, ὡς καὶ τῶρα ἀκόμη τοῦσα νέας συμβολὰς εἰς τὴν ἀθλητικὴν πρόοδον.